

כולל "פורת יוסף"
ע"ש ר' יוסף בן ר' סעדיה חדד ז"ל
רח' זבולון 37 גדרה

עלון מס' 64
כ"ט שבט תש"ע
משפטים

זמני השבת;
בניסת השבת; 18.04
יציאת השבת; 18.03

שיהו דברי תורה "מחודדין בפוך"...

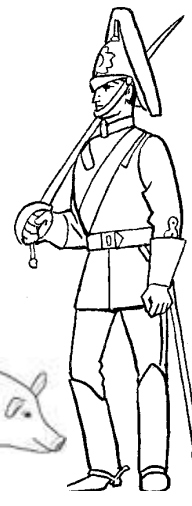
"ובבשר בשרה טרפה לא תאכלו" (שמות, כ"ב, ל')

"מורה בר-שקרא"
"תרוק"
(שמות, כ"ג, ז')

אלמירת שקרים היא
עבירה היחידה
בתורה שלא די רק
להילמנע למאנה, אלא
צריך גם להתרחק
למאנה להלך רב.
על שום עבירה
אחרת לא נצטווין
להתרחק הילמנה.
~ ר' זושא לאנפולזי ~

לאחר שחקרו, נודע שאותו חייל היה
משרת בצבא הפולני והיה תמיד
נזהר שלא לטעום מפיגוליהם.

פעם אחת ספרו לקצין הגוי שכך
נוהג היהודי שלא טועם מהאוכל
שלהם. חרה לו מאד וצויה לכמה
חיילים להאכילו בכוח
בשר חזיר. השכיבו את
החייל היהודי ותחבו לתוך
פיו בשר חזיר ולא בלע עד
שנחנק ומת. וכעת לאחר מאה שנה
נתגלה קברו והיה גופו שלם ורענן.

מעשה (הנזכר בספר חברא קדישא
של פולין) בעיירה אחת,
שהממשלה גזרה לפנות את
בית הקברות שלה לצורך
כביש, ופינו את כל המתים
ובכל בית הקברות נמצאו רק
עצמות, חוץ משני קברים
שהיו גופות שלמות.
האחת היתה של רב העיירה
שהיה איש צדיק וקדוש,
והשנייה של חייל אחד. וכולם
תמהו איזו זכות הייתה לחייל הפשוט
הזה שנשאר גופו שלם?

ונכתב כל זה בספר חברא קדישא ונעשה ע"ז זה קידוש ה' גדול.

~ קול יהודה ~

"לא-תהיה לו, פנשה" (שמות, כ"ב, כ"ד)

"עוזב תעוזב, עמו" (שמות, כ"ג, ה')

מסופר על
ה"חפץ חיים"
שהיה מתפרנס
מחנות לצרכי
מכולת שהיתה
לו בעיירה
ראדון, וכדרך החנוונים היו לו
לקוחות שקנו בהקפה, ואינם
ממהרים לפרוע את חובם.
הח"ח היה נוהג שלא לעבור
ליד בית של הלקוח החייב לו
כסף, מחשש שמא יראה אותו
הלה כמי שמתכוון להזכיר לו
חובו ויתבייש.

מסופר על ישראל מסלנט, שפנה פעם לתלמידו
ר' נפתלי אמסטרדם ואמר לו: "בתורה ובעבודה
הנך עוסק, אך מה עם "גמילות חסדים"."

נבהל ר' נפתלי לשמע שאלת רבו. ובשברון לב
שאלו: "למדנו רבנו מה שיעורה של
גמילות חסדים?"

השיבו ר' ישראל: "כאשר
תשוב לביתך מבית המדרש
והרבנית תאמר לך לעשות
איזה משהו תיכף ומיד תקיים
רצונך ובזה תקיים גמילות
חסדים כהלכה."

~ תורת הפרשה ~

~ תורת הפרשה ~

"בבסר"
ניתן לשחד
גם
"שונא בצע"

~ הד"ר מקוצק ~

כל מי שיש לו
ענוה ושפלות,
ה' מגדלו
ומנחילו
חיי העולם הבא
שאינן לך מדה
טובה כענוה.

אותיות דר' עקיבא

פעם סח באזני יהודי: כבוד הרב חזרתי בתשובה אבל אני עושה את המצוות מתוך הכרח אינני אוהב את המצוות."

אמרתני לו: יודע אתה מדוע אינך אוהב את המצוות? משום שאינך מכיר אותן.

לפעמים אדם רואה ילד שובב ברחוב, והוא מרגיש שהילד דוחה אותו, אין לו רצון להתייחס אליו. והנה הוא מתקרב אליו ורואה שזהו בנו. מיד הוא מתנפל עליו, מחבק ומנשק אותו בהתלהבות. מדוע קודם לא אהב אותו? כי חשב שזה לא הילד שלו...

כך גם בעניין המצוות. הסיבה שאיננו אוהבים מספיק את המצוות, ומאבדים את התוכן והיופי שלהן היא משום שאיננו מכירים אותן, לא יודעים את המהות והשרשים שלהן. טוב לקבוע שיעור על מהות המצוות, להבין כל מצווה ואת היופי המיוחד הטמון בה...

~ הרב ניסים יגן ~

מעשה באדם אחד, שהלך עם חכם בעדה וראה נבלה אחת.

אמר אותו האדם: "כמה מסרחת נבלה זו!". אמר החכם: "כמה לבנים שינייה!".

החכם הוכיח לאותו אדם ואמר: "למה תאמר הגנאי שלו, תאמר העבת, כי לעולם יספר אדם בעבחו של עולם.

דיני קריאת שמע

וברכותיה (המשך)

פינת ההלכה

הרב דב ניסים שליט"א, ראש כולל "פורת יוסף"

כבר בארנו שעיקר הכוונה

בקריאת שמע היא בפסוק הראשון שיש בו עיקר קבלת עול מלכות שמיים וייחוד ה' יתברך ואם לא כוון בפסוק זה צריך לחזור ולאומרו.

הכוונה הפשוטה בפסוק הראשון היא: "שמע ישראל" - קבל והבן ישראל, "ה' א-לוהינו" - ה' הוא א-לוהינו, "ה' אחד" - והוא אחד ואין שני לו.

ומובא בתלמוד (ברכות יג:) שצריך להאריך במילה "אחד" כדי שיכוון שהקב"ה יחיד בשמים ובארץ ובארבע רוחות העולם. וכל המאריך באחד מאריכים לו ימיו ושנותיו.

עיקר ההארכה במילה "אחד" היא באות ד' (שרק אז כשמים מילת 'אחד' יש משמעות להארכתה), וכדי להאריך בה יש לבטא אותה באופן הנכון כשהיא רפויה שנשמעת כאות ז' רכה (ע"י נתינת הלשון בין השניים, כמו שמבטאים th באנגלית), וכמו שהוגים אותה התימנים והבבלים. ואם אינו יודע להגות אותה כהלכה, אל ינסה להאריך בד' כדי שלא יעוות קריאתה (שנמצא אומר "אחדאאא").

ויש נוהגים שבשעה שמכוין שה' יתברך יחיד בשמיים ובארץ ובארבע רוחות העולם, מטה ראשו למעלה ולמטה ולארבע רוחות העולם.

לסיכום, כשקורא קריאת שמע ע"פ הכוונה המוזכרת לעיל מקיים שתי מצוות עשה מן התורה של ידיעת מציאות ה', וייחודו.

כתב מן הח"ח עה"ת (בפ' משפטים) על הפסוק: "ורפא ירפא"

מכאן, שניתנה רשות לרופא לרפא, ולא אומרים: אם הקב"ה היכה, אז אסור לנו, או אין באפשרותנו לרפא. למדנו שכל ענייני הצער מזדמנים לאדם מן השמים והמכות שהוא סופג הן משבט עוונותיו בלבד.

אם הרים ראשו וספג מכה חזקה מהדלת הפתוחה של ארון המטבח, ואם קילף פרי וחתך ידו בסכין חתך עמוק (חולין ז:),

ואם נפלה מידו מאפרה יקרה מאוד, מלאת אפר ובדלי סיגריות ספוגים במים ונשברה, ונתלכלך הסלון כולו והשטיח, גם ניתזו כתמים על הכותל הצבוע לבן, בדיוק אחרי שסיימה הגב' ניקיון יסודי של הבית - הכל מאת השי"ת, וכל דבר וסיבתו מסובב ע"י מסובב הסיבות. ומעשה במי שקרה לו

המקרה האחרון ואמר לבני ביתו: "אני מוכן לנקות היטב ובשמחה רבה בחורין ובסדקין, את מה ששפך ו'ליכלך' הקב"ה, ישתבח שמו לעד..." וזו אמת, שהקב"ה שבר את המאפרה! כי אין אדם נוקף אצבעו מלמטה אלא אם כן מכריזין עליו מלמעלה.

~ מתוך עבד ה' ~

הגאון ר' צבי דיאמנט שליט"א נכנס אל הרב שך ז"ל ובקש את ברכתו על חינוך ילדים.

"ילדים לא מחנכים בברכות"- הבהיר לו הרב שך - "כדי להצליח בחינוך, יש צורך בדמעות ובתחנונים!"

כשטען הלה כי אינו יודע להתפלל כראוי, בדמעות ובתחנונים,

אמר לו הרב שך:

"אם כן, תאמר לאשתך שתתפלל - האמהות יודעות לבכות, ודמעותיהן פועלות..."

מתוך "המתמידים"